

'De antieke glazen pui lieten we heel'

Interview Ontruiming Woensdag werden de Tabakspanden ontruimd. Twee krakers uit de jaren tachtig zien verschillen met de huidige generatie: „Het ging ons om de woningnood.”

HUGO VAN AALDEREN (55)

Kraakte van alles.
(Nu directeur Mainline)

Meestal ging het betrekkelijk eenvoudig. Je werd gebeld, dan verzamelden we met een man of vijftig. We hadden een plan, een koevoet, stoelen, een tafel en een bed. We gingen het huis in, zeten de spullen neer, wensten de nieuwe bewoners veel geluk en vertrokken. Een keer deden we een kraak via het water, omdat de voordeur een fantastische antieke glazen pui had die we niet wilden vernielen. Het ging fout, we werden gearresteerd. De kraakbeweging had een mooi politiek verhaal en bood ruimte om te bouwen aan een eigen woonomgeving. Ik was betrokken bij de ontruiming van de Grote Wetering, dat was een puur politieke strijd. Dat sprak veel mensen van mijn generatie aan, opgegroeid in een overzichtelijke wereld die vanzelfsprekend steeds rijker werd. Ik weet nog dat ik op school zat en dacht: wat is dit eigenlijk een saaie tijd. De provo's, de kabouters, de Maagdenhuisbezetting, de Nieuwmarktrellen - dat hadden wij allemaal gemist. Maar in de jaren '80 bleek dat het democratische systeem waar we allemaal in geloofden, niet bij machte was misstanden op te lossen. De woningnood was enorm, de leegstand ook. Er werd veel aan verdiend. Dat vonden wij een schande.

Als je heel actief in zo'n beweging zit, wordt je perspectief erdoor bepaald. Dat het probleem van leegstand niet voor heel Nederland gold, zagen wij niet heel scherp. Maar we hebben het probleem wel goed geagendeerd. Het gaf veel energie onderdeel uit te maken van die beweging, ik heb het als enorm leuk ervaren. Ik had het niet willen missen.

De huidige kraakbeweging is door het kraakverbod in een gemarginaliseerde positie terechtgekomen. Wij waren destijds onderdeel van een grotere maatschappelijke discussie. En we investeerden in die panden. Dat heeft nu geen zin meer; je wordt er toch uitgeflickerd. De beweging heeft nog steeds bestaansrecht: er is nog altijd woningnood, leegstand en onoorbare speculatie. De politiek verkwaanselt de sociale woningbouw aan beleggers. Huren stijgen. Meer mensen komen met schulden op straat te staan.

Ik zag woensdag de ME en dacht: hopelijk nemen ze het Maagdenhuis niet mee. Ik vind dat bijzonder, een breder gedragen protest tegen de neoliberalisering. Een hoopvol sentiment.”

Mirjam Remie

SASKIA GOLDSCHMIDT (60)

Kraakte Vredenburg.
(Nu schrijfster)

Als kraker gebruikte je geen achternaam. Dan liep je risico op een proces-verbaal. Ik was Saskia Vredenburg, naar het kraakpand waar ik woonde.

In 1980, op mijn 26ste, trok ik daar in. Een kasteelachtig pand op de Wallen dat leegstond en in handen was van een beruchte speculant. Ik was niet bij het moment dat Vredenburg werd gekraakt maar ik weet dat ze gelijk bedspiralen tegen de ramen hebben getimmerd om knokploegen buiten te houden. Ik zag een leuk deel op zolder; daar heb ik een stuk van afgetimmerd en ging ik wonen.

We kraakten omdat er gigantische woningnood in de stad was. Zonder geld kon je nergens terecht. Maar het ging niet alleen om het wonen: het ging om het wonen in groepen, het behoud van monumentale panden, en het beter leefbaar maken van de stad. Dat was hard klussen: toen wij in Vredenburg trokken was het pand totaal verkrot en zonder centrale verwarming. We waren met 21 man, verdeeld over woongroepen. Het was erg inspirerend om samen te leven met creatieve mensen met dezelfde idealen. Het was een wilde bende. We experimenteerden volop en hadden alternatieve relaties. Ik heb daar mijn huidige partner ontmoet.

In de jaren tachtig had je verschillende groepen krakers. Ik hoorde bij de 'softies'. Ik heb nooit een baksteen goegoid en was ook een voorstander van een dialoog met de ME, wat andere krakers *not done* vonden.

Ik heb het idee dat er binnen de huidige generatie krakers een grotere anarchistische kern bestaat. Een internationale groep, onder wie mensen die zich minder verbonden voelen met de stad en denken: goh, hier kan ik makkelijk en goedkoop wonen.

Ik heb vijf jaar in Vredenburg gewoond. Nu zit ik niet meer in de kraakwereld en woon ik in een koophuis bij het Vondelpark. Maar ik vind de huidige woonsituatie nog steeds slecht: vooral voor ouderen en armen is het moeilijk om een woning te vinden. Terwijl wonen een recht is.

Toen was de stad verkrot, nu is die vertrouwd, met als gevolg dat alles veel duurder is. Er zijn te veel hotels en bedrijfsruimtes bijgekomen en alles draait om rendement. Ik ben tegen de ontruiming van de Tabakspanden. Ik vind het verschrikkelijk dat de broedplaatsen uit Amsterdam verdwijnen; die zijn als mest voor de stad.”

Jonas Kooyman

FOTO'S RIEN ZILVOLD